

сѣсгодиѣ на животно, и въ минѣваніе на седемь
годиниы шесе хранешъ сѣсѣ грѣва като волѣ;
междѣ тій господарството ти ще бѣде спазено
за тебе и подирь изминѣваніе-то на седемь го-
диниы, ты изново ще станешъ такъвзи силенъ
Монархъ, какво-то и сега.

Новоходоносрѣ смѣхишкж-тж отвѣшалъ на
това обясненіе; но въ дълбочина-га на дѣшата
мѣ останало силно безпокойство, което никакъ
неможилъ да разсѣе. Не преминало и година
отъ това време, еднѣжъ, като се расхождалъ въ
двореца си и като гледалъ великолѣпны-тѣ на-
правы, които были въздвигнѣти стѣ него въ
Вавилонъ, выкижалъ съ гордость: „ей Вавилонъ!
когого азъ украсихъ, и който за всакога ще
станешъ памѣтникъ на мойта слава.“ Като
хоратъсвалъ тѣзи дѣмы готовъ былъ да се увѣ-
ри, чи той е Богъ.

Но страшно наказаніе той часъ мѣ дало да ра-
зумѣй чи той е человекъ, и человекъ виновенъ. Про-
рочество-то на Даніила се изпълнило: Новоходо-
носрѣ ненадежно си изгвбилъ разума; като о-
ставилъ палаты-тѣ, седемь години ходилъ по